

Dues veus

S. va sortir esperitat de l'escola. No veia per enlloc el seu amic M. i tot sol va enfilar carrer amunt cap al centre del poble, deixant enrere les hortes i el nou parc.

Al seu barri de color d'hivern s'hi sentia segur, les rutes per on es movia eren sovint les mateixes. Va creuar pel semàfor i travessà la plaça de l'arbre gran, enfilant en diagonal el carrer Major.

Va entrar i va somriure, era dels primers, s'hi estava calent i sempre era ben rebut.

S. tenia una forma de parlar molt personal i se l'entenia poc. Les seves frases eren subjectes i verbs caòticament barrejats amb alguns adjectius o articles, i per moments els seus silencis subtils el convertien en un incipient tartamut. Sovint es trobava enmig de mals entesos sense adonar-se'n i això li provocava moments difícils dels quals se'n sabia sortir amb habilitat. Era astut i el carrer li havia donat una intel·ligència de primers plans. Se sentia còmode en la violència, n'estava familiaritzat i la manejava amb contundència.

Sense presses, es va dirigir a la tauleta del fons, la que estava sobre el terra de fusta. Era el seu lloc preferit, on escoltava el que es deia, i quan hi posava cullerada els seus ulls et miraven ben oberts, en el fons li agradava més parlar que escoltar.

Aquella tarda es varen trobar ells dos sols, allà a la tauleta i asseguts per terra. La G. li va preguntar : « Llegim junts? » sense temps per contestar va encarar la primera pàgina on hi va veure un dibuix d'unes rates i les lletres...-Va S., comencem...ell hi va posar ganes...-Lllll...una « L » llarga va sortir dels seus llavis molsuts. -I què més? Aaaa, aquesta « a » també va ser sostinguda. Havia pronunciat la primera paraula del text. Per un instint amagat es varen abraçar. Era la primera vegada que G. el veia llegint, la satisfacció els havia provocat aquella expressió d'emoció.

Després d'aquella primera paraula van anar sortint d'altres: « Rata » i « Camp » i « ciutat », totes dites lentament i amb molt d'esforç. Al final de cadascuna s'abraçaven ben fort.

Aquell dia S. va marxar feliç, els seus ulls brillaven i el seu etern somriure encara era més expressiu.

*

G. feia temps que treballava rodejada de llibres. La seva vida laboral havia donat moltes voltes i ara, ja gran, havia retornat forçada per les circumstàncies a aquella petita biblioteca. En el fons n'estava contenta, estava recuperant la il·lusió, i tot plegat li servia pel seu llarg aprenentatge cap a les coses petites, començava a trobar-se bé rere les ombres.

Hi havia pogut triar el seu raconet. Era en el cor de la ficció on es passava les tardes rodejada de dibuixos i paraules, de llibres plens d'històries explicades amb voluntat de ser enteses i viscudes pels petits lectors.

Ella volia ser la veu de tot allò, una veu per arribar a despertar la dels nens que s'hi acostaven. Les tardes passaven ràpidament i cap era igual. Fins hi tot a vegades passava de l'eufòria a la crispació sense adonar-se'n.

Després d'obrir la porta es posava a buscar els contes d'aquell dia, els escollits, i se'ls posava a llegir. Era la seva forma de donar la benvinguda i de crear un cert ambient.

Aquella tarda estava asseguda a la petita tauleta de fusta quan S. es va acostar. Es varen mirar i li va començar a llegir, com feia sovint, però aquell dia era S. qui volia llegir i amb un enorme esforç va començar a desxifrar aquelles lletres per construir les seves primeres paraules. Lentament, a cops sonors i trencats per silencis S. va anar aconseguint, amb la seva ajuda, acabar aquell primer llibre.

Es va trobar abraçant-se amb el petit lector amb aquella tendresa inconscient que seguia el ritme d'una lectura compulsiva.

Aquell vespre G. va fer el camí de retorn cap a casa agraïda amb la vida i pensant en el tresor del somriure del seu nou amic.

Jordi Artigal